

LEZERS!

IN DE MUUR NUMMER 25, van juni 2009, schreef Marije Randewijk, tegenwoordig adjunct-hoofdredacteur van *de Volkskrant*, een fraai portret van Robert Gesink, destijds 23 jaar oud en derdejaars prof in de Rabobankploeg. Dat de redactie van *De Muur* voor de Tour van dat jaar veel vertrouwen had in Robert Gesink, blijkt uit de coverfoto (Robert Gesink in de gele trui van Parijs-Nice) en uit de woorden ernaast ('Geel is de kleur, Gesink is de naam').

Gesink haalde dat jaar Parijs niet, je moet de goden nooit verzoe-

ken.

Gesink toont zich in Randewijks verhaal een ambitieuze en gedreven jongeman. 'Ik denk dat het belangrijk is, die gedrevenheid, als je jong bent en je wilt uiteindelijk een keer de Tour winnen of op het hoogste podium staan in de grote ronden.'

Vijftien jaar later kunnen we constateren dat sommige dromen niet zijn uitgekomen.

Die keer dat hij uitviel in de Tour (niet de enige keer, maar deze keer in 2009) zat Thijs Zonneveld hem op te wachten in de kliniek ergens in het zuiden van Frankrijk waar Gesinks gebroken pols was gezet. Thijs begint er in deze Muur het verhaal mee waarin hij terugkijkt op de achttienjarige profloopbaan van Robert Gesink, die hij voor het eerst ontmoette toen hij door hem werd weggereden op een Spaanse berg.

De mooiste zin in dat verhaal: 'Hij had het wielrennen uitgespeeld.'

Dat is wat Gesink sinds zijn debuutjaar 2007 heeft gedaan: een prachtige erelijst opgebouwd, niet gewonnen wat hij had gehoopt te winnen, veel pech gehad en veel gevallen, in zijn eentje de ploeg over-eind gehouden na het vertrek van Rabobank, kilometers op kop ge-

De gehavende Robert Gesink rijdt achter ploeggenoot Joost Posthuma richting Perpignan. Na deze etappe beëindigde Gesink de Tour de France van 2009. Foto Cor Vos

sleurd en zijn liefde voor de koers beleden – hij heeft het wielrennen uitgespeeld.

Robert Gesink heeft zichzelf en ons achttien jaar lang kostelijk vermaakt. Hij mag tevreden terugkijken.

Nando Boers, John Kroon,
Mart Smeets en Bert Wagendorp

OMSLAGFOTO Robert Gesink bedwingt de Covadonga in de Vuelta van 2024.
Foto Joris Knapen

OPENINGSBEELD Remco Evenepoel op weg naar prolongatie van zijn wereldtitel tijdrijden. Foto Cor Vos

100
WILLIE VERHEGGE

IN DIT NUMMER

10

SAM OOMEN

NA REGEN KOMT DE ZONNESTEK

'Mijn lichaam verkeerde in een staat
van paniek'

58

WIEP IDZENGA

EVERY PICTURE TELLS A STORY (47)

Bert-Jan Lindeman
en de Vuelta van 2015

18

THIJS ZONNEVELD

ROBERT GESINK EN DE LIEFDE, DE LIEFDE, DE LIEFDE VOOR DE KOERS

De renner die zichzelf steeds
weer uitvond en nu is gestopt

80

FRANK HEINEN

HET ONGEËVENAARDE BALEN VAN WILCO KELDERMAN

Tallose malen in de top 10 van grote koersen
maar nooit eens winnen. Altijd pech

40

MATTHIAS M.R.
DECLERCQ

CAUWERLAND

José De Cauwer, VRT-commentator
met altijd de gepaste soundtrack

100

WILLIE VERHEGGHE

DE EVENEPOELSAGA ANNO 2024

'De tranen van Remco leggen een glanslaagje
op de snelstromende Seine'

106

BRIGADIER KODAK

JUICHEN VOOR DE STREEP

Renners die dachten te winnen,
maar niet wonnen

116

ERIK BROUWER

SPRINTEN VOOR HITLER

Toni Merkens versloeg Arie van Vliet
en vocht voor de Führer

134

NANDO BOERS

BEROEP WIELRENNER DEEL 48:

PASCAL EENKHOORN

'Als het gezellig is, ga je
voor elkaar door het vuur'

150

EN VERDER

TEKENING TILLI: LAVREYSEN

COLUMN KARSTEN KROON

LETTERKNECHT

AUTEURS BIOGRAFIEËN

A close-up photograph of a cyclist's right hand gripping a black handlebar. The cyclist is wearing a blue and yellow cycling jersey with red accents and blue cycling gloves with yellow accents. The background is a blurred asphalt road with a white line, suggesting a race or training session. The overall scene is bright and sunny, consistent with the text 'NA REGEN KOMT DE ZONNESTEEK'.

NA REGEN KOMT DE ZONNESTEEK

– door –
SAM OOMEN

Sam Oomen in de Vuelta van 2024. Foto Getty Images

Sam Oomen dacht wel wat gewend te zijn, maar het weer blijkt altijd verrassingen in petto te hebben. ‘Zij die overtuigd zijn, zijn gestopt met nadenken.’ En toch zit er in de weersomstandigheden altijd een zekere schoonheid, overpeinst onze man in het peloton.

AMMIE, ik denk dat ik me ziek meld vandaag.’ Het is Roy Curvers, mijn ploegmaat en koerskapitein bij Giant-Alpecin, op de ochtend van de laatste etappe van Parijs-Nice 2018, ook wel: ‘De rit naar de zon’. Maar dat liep dat jaar even anders.

Het leek in 2018 de rit naar een troosteloos grauwe herfst te worden. Bij de start van de eerste etappe in de buitenwijken van Parijs was het weer nog vriendelijk, maar de laatste etappes in zuidelijk Frankrijk waren dat allesbehalve.

Ik trek het ene gordijn in onze hotelkamer open. Nog een gordijn: regen. Ik draai me om en met ogen rood van de regen van de dag ervoor, kijk ik Roy aan. Roy is de meest motiverende en gemotiveerde renner die ik ken. Een koerskapitein in hart en nieren. Hij ziet het even niet meer zitten.

Vier uur later rijd ik tien kilometer geneutraliseerd met mijn 145 collega’s door Nice, alvorens de officiële start gegeven wordt. Bij km 0 zijn we allemaal doorweekt en beginnen we bij een temperatuur van 5 graden bibberend aan de koers.

Het is louter op en af, links en rechts. Dit kronkelige parcours in combinatie met de koerssituatie maakte het onmogelijk om droge kleding op te halen bij de volgauto achter het peloton. En als die mogelijkheid er al zou zijn, ging het niet lukken zonder de hulp van de meka-

nieker in de auto. Een regenjack dichtritsen lukte met deze gevoelloze handen allang niet meer.

Met benen als ijsblokken reed ik bergop om vervolgens met vijftig procent zicht, veroorzaakt door de regen en vuile brillenglazen, de afdalingen in te storten. Moraal ontnemende klassiekerrenners klommen vandaag opeens beter dan ranke klimmers. Een gel te pakken krijgen onder twee lagen kleding was deze dag net zo onmogelijk als noodzakelijk. Er eindigden maar zestig man in Nice. Een slijtageslag. Renners lijdten, kijkers genieten.

Geen genot op de fiets. Dagen als deze overtuigen je ervan dat het fijner is te fietsen in extreme warmte dan in extreme kou. Maar zoals een wijs man me ooit zei: ‘Zij die overtuigd zijn, zijn gestopt met nadenken.’

Vier jaar later – ik reed inmiddels voor Jumbo-Visma – begon ik onvrijwillig weer met nadenken en ging die overtuiging overboord. In Italië werd in 2022 de warmste meimaand sinds jaren gemeten. Mei is de roze gekleurde maand van de Giro d’Italia.

Vaak zijn de temperaturen in deze periode in Italië mild en fietst het peloton door de Apennijnen of Dolomieten langs nog besneeuwde bergtoppen. In 2022 was van mildheid geen sprake. Tropische taferelen op de Etna, ziedende hitte in Turijn.

Tegen warmte kun je je fysiologisch beter wapenen dan tegen kou. Gewenning middels sauna’s of extra kleding dragen tijdens training kunnen helpen bij het verdragen van hoge temperaturen in de wedstrijd. Maar wie had er nu verwacht dat het in deze Giro 35 graden ging worden?

In de straten van Turijn in etappe 12 bereikte de warmte een hoogtepunt. De steile beklimming van de Superga moest tweemaal genomen worden. Deze klim, zonder beschutting open en bloot gelegen in de zon, bleek die dag naast scherprechter ook een regelrechte grillpan.

Ik raakte in een oververhitte toestand. Mijn hart bonkte uit mijn borst en ik ervoer een claustrofobisch gevoel in mijn eigen lichaam. Ik ademde door een rietje en kroop, duizelig en misselijk met zwarte vlekken voor mijn ogen, als een natte zwalkende krant de Superga omhoog. Mijn lichaam verkeerde in een staat van paniek. Alles van binnen schreeuwde om te stoppen. En toch, op de een of andere manier, deden mijn collega’s en ik dat niet.

De slijtage die dag was andermaal enorm. Het spektakel idem. Er

waren verschillen aan de finish alsof er geklommen was in de Dolomieten, maar niets was minder waar. Dit was op papier gewoon een lastige Girorit, niet meer, niet minder.

Ik was er inmiddels van overtuigd geraakt dat ik na zoveel jaren en diverse soorten barre omstandigheden alles in de koers wel gezien zou hebben. En belangrijker, dat ik alle ontberingen uiteindelijk, ongeacht de extremiteit, wel zou doorstaan. Benen als ijsblokken in de rit naar de zon, een nare zonnesteek in Turijn: uiteindelijk kwam ik altijd aan de finish.

Ik bleek andermaal gestopt te zijn met denken.

De ochtend van de Waalse Pijl 2024 bleek de weersvoorspelling wederom niet de juiste te zijn. Tegen de verwachting in was het droog bij de start in Charleroi. De ploegleiding van mijn nieuwe ploeg Lidl-Trek liet via de oortjes weten dat het weer er goed uitzag in Huy. Misschien een bui, maar meer ook niet. Het begon zelfs wat warm te worden op de fiets. Overtollige kleding trok ik uit. Niemand wil te zwaar beladen aan die muur van Huy beginnen. En een eventueel buitje, dat zouden we wel overleven.

Een halfuur later draaiden we de plaatselijke ronde op. Een vergelijkbaar zwart gordijn als die ochtend in Nice, maar ditmaal met wat extra blanke silhouetten, kwam plotseling tevoorschijn. Synchroon met een collectieve aanval van de UAE-ploeg vielen de eerste hagelstenen uit de lucht. De temperatuur daalde in geen tijd van 10 naar min 3 graden Celsius. Met drie kledinglagen minder dan bij de start kwamen we in een woeste winterse storm terecht.

Er waren enkele mannen die een poging waagden kleding op te halen voor hun kopmannen bij de volgauto, maar ze kwamen terug met hooguit één handschoen. Het overgrote deel zou hun kopman pas weer zien in de bus, de extra beschermende kleding nog onder het eigen shirt.

Ik raakte die middag verzeild in een tweede groep. Dezelfde zeven renners van UAE die de collectieve aanval hadden opgezet, reden we een ronde later een voor een voorbij, onderkoeld in hun zomerse outfit. Voor de meesten was de strijd in de koers allang gestreden en daarvoor in de plaats begon een andere: het gevecht tegen het weer. De ene na de andere renner zag ik stoppen aan de kant van de weg: geen idee van wat te doen, noch van wat er was gebeurd in het afgelopen uur. Niet veel later was ik zelf zo'n renner.